

Nieuwsbrief STAB OGR Updates - Nummer 06, 2015

Nummer 6, 2015

Redactie: mr. G.A. Keus, mr. J.K. van de Poel, mr. ir. O.W.J.M. Scholte, mr. R. Veenhof en bc. K-RMT P.A.H.M. Willems.

INHOUDSOPGAVE

Raad van State

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2015:848](#) 18-03-2015

Lelystad/planschade

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2015:807](#) 18-03-2015

Roermond/planschade

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2015:836](#) 18-03-2015

Veghel/planschade

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2015:872](#) 18-03-2015

Oldebroek/planschade

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2015:810](#) 18-03-2015

Schiedam/bestemmingsplan 'Havens'

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2015:845](#) 18-03-2015

Albrandswaard/planschade

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2015:768](#) 11-03-2015

Amsterdam/nadeelcompensatie Westrandweg

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2015:746](#) 11-03-2015

Landerd/intrekking bouwvergunning

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2015:705](#) 11-03-2015

Slidrecht/bestemmingsplan 'Molendijk-Industrieweg'

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2015:640](#) 04-03-2015

Teylingen/omgevingsvergunning veranderen en vergroten van de woning

RECHTSPRAAK

Veghel/planschade

Voorzienbaarheid, vereisten openbaarmaking.

Casus

Op 27 juni 2012 heeft appellant de aanvraag om een tegemoetkoming in planschade bij het college ingediend. Het college heeft deze aanvraag bij het besluit van 2 april 2013 afgewezen op grond van een advies van het Kenniscentrum voor Overheid en Bestuur (hierna: het Kenniscentrum) van 31 december 2012. Op basis van een vergelijking tussen het planologische regime van het bestemmingsplan 'Kom Boerdonk' en het nieuwe bestemmingsplan heeft het Kenniscentrum geconcludeerd dat het nieuwe bestemmingsplan heeft geleid tot een nadeliger positie voor appellant. De als gevolg hiervan ontstane schade dient volgens het Kenniscentrum wegens voorzienbaarheid voor appellant te blijven, omdat de onderhavige ontwikkeling kon worden afgeleid uit het, in maart 1982 vastgestelde, 'Dorpenplan Boerdonk' (hierna: het Dorpenplan).

Appellant betoogt dat de rechtbank eraan voorbij is gegaan dat hij uitsluitend bekend had kunnen zijn met het Dorpenplan als dit bekend was gemaakt op de gebruikelijke wijze, te weten door publicatie in een lokale krant, en dat het college zo'n publicatie niet heeft aangetoond. Verder voert appellant aan dat hij de brochure over het ontwerp-Dorpenplan ten tijde van de aankoop van zijn woning niet kende en evenmin behoorde te kennen, nu deze huis-aan-huis is verspreid in de jaren '80, terwijl hij zijn woning ruim daarna, in 1996, heeft gekocht. Volgens appellant zijn de terinzagelegging en de beschikbaarstelling van het ontwerp-Dorpenplan in het gemeentehuis en de op 18 mei 1981 en op 16 december 1981 gehouden inspraakrondes onvoldoende om voorzienbaarheid aan te nemen, nu ook dat in de jaren '80 heeft plaatsgevonden, ruim voor de aankoop van zijn woning. Voorts betoogt appellant dat het Dorpenplan zijn werking had verloren ten tijde van de aankoop van zijn woning in 1996, omdat dit zag op de periode 1980 tot 1990 en omdat dit volgt uit een stelling van het college ter zake.

Rechtsvraag

Kan op grond van het Dorpenplan voorzienbaarheid worden tegengeworpen?

Uitspraak

Om voorzienbaarheid te kunnen aannemen, is voldoende dat er een concreet beleidsvoornemen is, dat openbaar is gemaakt. Voor voorzienbaarheid is niet vereist dat een dergelijk beleidsvoornemen een formele status heeft. Om op grond van een concreet beleidsvoornemen voorzienbaarheid te kunnen aannemen, moet een redelijk denkend en handelend koper uit de openbaarmaking daarvan kunnen begrijpen op welk gebied dat beleidsvoornemen betrekking heeft, wat de zakelijke inhoud ervan is, en dat hij van de inhoud ervan kan kennisnemen.

In het besluit van 26 september 2013 heeft het college vermeld dat het zelf niet meer beschikt over de publicatie van het ontwerp-Dorpenplan. Na heropening van het onderzoek door de Afdeling heeft het college alsnog de beschikking hierover verkregen en bij brief van 12 januari 2015 de publicatie in de Erpse krant van 30 april 1980 overgelegd waarin het ontwerp-Dorpenplan voor de dorpen Erp, Keldonk en Boerdonk is bekendgemaakt. Uit deze publicatie volgt dat dit plan de geschatte behoefte aan woningen en de mogelijke uitbreidingsrichtingen voor woningbouw in voormelde dorpen bevat, alsmede de hieraan verbonden ruimtelijke aspecten, leefbaarheidsaspecten, en financiële en juridische aspecten, en dat de gelegenheid is geboden voor inspraak over het plan. Gelet op deze publicatie en in aanmerking genomen dat het ontwerp-Dorpenplan ten behoeve van de inspraak, naar niet in geschil is, ter inzage is gelegd en ter beschikking is gesteld, is voldaan aan vereisten voor openbaarmaking. Dat appellant geen kennis heeft genomen, noch heeft kunnen nemen, van de brochure over het ontwerp-Dorpenplan, aangezien dit ruim voor de aankoop van zijn woning huis-aan-huis is verspreid in de betreffende dorpen, maakt dit niet anders. Dit laat onverlet dat het gemeentebestuur heeft gewaarborgd dat een ieder kennis heeft kunnen nemen van het ontwerp-Dorpenplan, door publicatie, terinzagelegging en verstrekking hiervan.

Appellant betoogt voorts tevergeefs dat het Dorpenplan zijn werking had verloren ten tijde van de aankoop van zijn woning in 1996. Dat dit plan zag op de periode van 1980 tot 1990 laat onverlet, zoals de rechtbank terecht heeft overwogen, dat niet is gebleken van gewijzigde beleidsvoornemens na 1990. De stelling van het college in het besluit van 26 september 2013, dat het Dorpenplan al lang zijn werking heeft verloren, moet worden gezien in het licht van de conclusie dat het zelf niet meer beschikt over de publicatie in de Erpse krant en ziet derhalve op de situatie ten tijde van het besluit en niet op de in 1996 bestaande situatie.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 18-03-2015

ECLI: ECLI:NL:RVS:2015:836

Zaaknummer: 201403371/1/A2

Wetsartikelen: 6.1 Wro en 6.3 Wro

RECHTSPRAAK

Oldebroek/planschade

Bij de planvergelijking is eigendomssituatie niet van belang.

Casus

Appellant was ten tijde van belang eigenaar van de woning met tuin, erf en ondergrond op het perceel te Wezep. Op 6 maart 2012 heeft hij het college verzocht om een tegemoetkoming in planschade, bestaande uit een vermindering van de waarde van zijn eigendom, die hij heeft geleden als gevolg van het bestemmingsplan Wezep, Bovenheigraaf, van 12 april 2011. Dit plan is de planologische basis voor het oprichten van zeven woningen op een dicht bij het perceel gelegen gebied dat onder het bestemmingsplan Wezep-West van 13 september 2005 voor woondoeleinden was bestemd.

Het college heeft aan het besluit van 22 oktober 2013 een advies van het Kenniscentrum voor Overheid en Bestuur van 22 mei 2013 ten grondslag gelegd. In dat advies is, wat de planologische mogelijkheden van het plangebied betreft, een vergelijking tussen het oude en het nieuwe bestemmingsplan gemaakt. De vergelijking berust onder meer op de veronderstelling dat het krachtens het oude bestemmingsplan mogelijk was om in het plangebied, dicht bij de grens met het perceel, een bij een andere woning behorend vrijstaand bijgebouw op te richten, zodat appellant onder het oude planologische regime niet zeker was van een vrij uitzicht en de planologische verandering slechts een geringe aantasting van het uitzicht tot gevolg heeft.

Appellant betoogt dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat het krachtens het oude bestemmingsplan mogelijk was om in het plangebied, dicht bij de grens met het perceel, een bij een andere woning behorend vrijstaand bijgebouw op te richten. Daartoe voert hij aan dat ten onrechte met een wijziging van de eigendomsverhoudingen in het plangebied rekening is gehouden.

Rechtsvraag

Moet in de planvergelijking rekening worden gehouden met de eigendomsgrenzen?

Uitspraak

In de eigendomsverhoudingen is geen grond te vinden voor het oordeel dat bebouwing van het plangebied met een vrijstaand bijgebouw, na verkoop van een deel van dit gebied aan de eigenaar van de woning van een belendend perceel, met aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid was uitgesloten. Bij de planvergelijking is de feitelijke situatie, zoals de eigendom van een perceel, niet van belang.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 18-03-2015

ECLI: ECLI:NL:RVS:2015:872

Zaaknummer: 201407257/1/A2

Wetsartikelen: 6.1 Wro

RECHTSPRAAK

Albrandswaard/planschade

Forfaitair maatschappelijk risico, verwevenheid vrijstelling en nieuw bestemmingsplan.

Casus

Wederpartij is sinds 15 december 1993 eigenaar van het perceel en de daarop gelegen tussenwoning met aanbouw in Rhoon. Hij heeft bij brief van 18 mei 2012 een verzoek om een tegemoetkoming in planschade ingediend. Wederpartij stelt schade te lijden ten gevolge van het besluit van 8 april 2009 (hierna: het vrijstellingsbesluit), waarbij het college met toepassing van artikel 19 van de WRO vrijstelling van het bestemmingsplan 'Plan Dorp Herziening 1958' (hierna: het oude bestemmingsplan) heeft verleend voor de bouw van winkelruimten, appartementen, het uitbreiden van een bestaande supermarkt en de aanleg van een parkeerdek op de eerste etage, op het terrein achter het perceel. Tevens stelt hij schade te lijden ten gevolge van het door de raad op 26 januari 2009 vastgestelde en op 12 november 2009 in werking getreden bestemmingsplan 'Rhoon Dorp' (hierna: het nieuwe bestemmingsplan).

Het college heeft het verzoek ter advisering voorgelegd aan de SAOZ. De SAOZ heeft in een advies van januari 2013 het planologische regime van het oude bestemmingsplan vergeleken met dat van het vrijstellingsbesluit. Vervolgens heeft zij het planologische regime van het oude bestemmingsplan en het vrijstellingsbesluit vergeleken met dat van het nieuwe bestemmingsplan.

De SAOZ heeft de waardevermindering van het object ten gevolge van het vrijstellingsbesluit getaxeerd op € 7.000 en de waardevermindering ten gevolge van het nieuwe bestemmingsplan op € 11.000. Zij heeft op deze bedragen afzonderlijk een bedrag gelijk aan 2% van de waarde van het perceel op de peildata voor het ontstaan van de schade in mindering gebracht.

De rechtbank heeft geoordeeld dat het vrijstellingsbesluit en het nieuwe bestemmingsplan als één planologisch regime moeten worden gezien, omdat vooruitlopend op de inwerkingtreding

van het nieuwe bestemmingsplan vrijstelling is verleend voor de oprichting van winkels en appartementen en uitbreiding van een supermarkt. De rechtbank is voorts van oordeel dat het college ten onrechte zowel voor de schade als gevolg van het vrijstellingsbesluit als voor de schade ten gevolge van het nieuwe bestemmingsplan een gedeelte gelijk aan 2% van de waarde van de onroerende zaak onmiddellijk voor het ontstaan van de schade voor rekening van wederpartij heeft gelaten.

Rechtsvraag

Dient forfaitair maatschappelijk risico per planologische maatregel te worden toegepast?

Uitspraak

Onder deze omstandigheden is het vrijstellingsbesluit zo nauw verweven met het nieuwe bestemmingsplan, dat de door dit besluit veroorzaakte nadelen en voordelen geacht moeten worden voort te vloeien uit hetzelfde planologische regime. Dit betekent dat het vrijstellingsbesluit en het nieuwe bestemmingsplan in het kader van de planvergelijking als één planologisch regime moeten worden gezien. Het enkele gegeven dat het nieuwe bestemmingsplan voorziet in ruimere gebruiks- en bouw mogelijkheden dan het vrijstellingsbesluit, is op zich onvoldoende voor een ander oordeel. De uitspraak van de Afdeling van 8 januari 2014 biedt daarvoor ook geen grondslag. In die zaak is weliswaar geoordeeld dat een vrijstellingsbesluit en een daarop volgend bestemmingsplan niet als één planologisch regime kunnen worden gezien, maar dat oordeel is gebaseerd op de relevante omstandigheden van dat geval en die zijn anders dan in deze zaak.

Gelet op het voorgaande heeft de rechtbank terecht geoordeeld dat het college ten onrechte zowel voor de schade als gevolg van het vrijstellingsbesluit als voor de schade ten gevolge van het nieuwe bestemmingsplan een gedeelte gelijk aan 2% van de waarde van de onroerende zaak onmiddellijk voor het ontstaan van de schade voor rekening van wederpartij heeft gelaten.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 18-03-2015

ECLI: ECLI:NL:RVS:2015:845

Zaaknummer: 201405942/1/A2

Wetsartikelen: 6.1 Wro en 6.2 Wro

RECHTSPRAAK

Schiedam/bestemmingsplan 'Havens'

Geluid. Bedrijfswoning op bedrijventerrein. Woon- en leefklimaat. VNG-brochure.

De Afdeling overweegt dat de benadering van de raad eraan voorbijgaat dat een goede ruimtelijke ordening voor het aspect geluid slechts gedeeltelijk wordt ingevuld door de Wgh en daarbuiten een zelfstandige betekenis heeft. Bij de belangenafweging dient de geluidbelasting van het gezoneerde industrieterrein op de omgeving uitdrukkelijk te worden betrokken. Buiten het onderzoek dat verplicht is op grond van de Wgh heeft de raad in het geheel geen inzicht geboden in de ruimtelijke uitstraling van de op het gezoneerde industrieterrein toegelaten bedrijvigheid wat betreft het aspect geluid voor de omgeving van het industrieterrein. De richtafstanden vanwege geluid zijn immers niet opgenomen in de 'Staat van milieubelastende activiteiten gezoneerd industrieterrein' en ook overigens heeft de raad dit aspect niet meegewogen buiten de enkele verwijzing naar de Wgh.

De Afdeling overweegt dat de raad een afweging heeft dienen te maken tussen de belangen van de reeds aanwezige bedrijven en het belang om geluidhinder te beperken bij de bedrijfswoningen die niet tot deze bedrijven behoren.

In dit geval ligt het perceel van appellant in de directe nabijheid van een regulier bedrijventerrein en een gezoneerd industrieterrein met volgens de plantoelichting overwegend grootschalige bedrijfsgebouwen. De raad is gelet op de aard van de directe omgeving van de bedrijfswoning van appellant derhalve terecht ervan uitgegaan dat geen sprake is van een gemengd gebied in de zin van de VNG-brochure en heeft in redelijkheid ervoor kunnen kiezen om de richtafstanden uit de VNG-brochure met twee afstandsstappen te verlagen. Het aangevoerde geeft geen aanleiding voor het oordeel dat de raad vanuit een oogpunt van zorgvuldigheid nog nader akoestisch onderzoek had moeten doen naar de gevolgen van geluid van de bedrijvigheid die is toegelaten op de gronden met de bestemming 'Bedrijventerrein' voor de bedrijfswoningen. Onder verwijzing naar hetgeen eerder is overwogen is de Afdeling evenwel van oordeel dat de raad de geluidbelasting op de bedrijfswoning van appellant vanwege het gezoneerde industrieterrein, dat is bestemd als 'Bedrijventerrein - Haven', ten onrechte niet inzichtelijk heeft gemaakt en niet bij zijn

besluitvorming heeft betrokken.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 18-03-2015

ECLI: ECLI:NL:RVS:2015:810

Zaaknummer: 201306680/1/R4

RECHTSPRAAK

Sliedrecht/bestemmingsplan 'Molendijk-Industrieweg'

Geluidverdeelplan als onderdeel van bestemmingsplan. Zonebeheerplan. Kenbaarheid verdeling geluidruimte.

Nu de verdeling van de beschikbare geluidruimte op een industrieterrein niet in het kader van de vergunningverlening is gewaarborgd, heeft de raad in redelijkheid kunnen besluiten om een verdeling van de beschikbare geluidruimte in het bestemmingsplan te waarborgen. Anders dan appellanten betogen, staat artikel 3.1, eerste lid, van de Wet ruimtelijke ordening (Wro), gelet op het voorgaande, er niet aan in de weg dat het geluidverdeelplan in het bestemmingsplan wordt opgenomen.

De Afdeling acht het evenwel in strijd met de rechtszekerheid dat de door de raad vastgestelde normen voor de verdeling van de geluidruimte niet zijn af te leiden uit het bestemmingsplan, zoals dat elektronisch beschikbaar wordt gesteld via www.ruimtelijkeplannen.nl, welk bestemmingsplan bestaat uit de planverbeelding, planregels en in dit geval het geluidverdeelplan. Gelet hierop is onvoldoende inzichtelijk welke geluidruimte in het bestemmingsplan aan de gronden binnen het gezoneerde industrieterrein is toegekend en is niet controleerbaar of dit is gebaseerd op de huidige vergunde geluidruimte van de aldaar gevestigde bedrijven. De thans door de raad gekozen plansystematiek, waarin voor het kennisnemen van de in het plan opgenomen verdeling van de geluidruimte een bij de Omgevingsdienst Zuid-Holland Zuid beschikbaar gesteld digitaal rekenmodel kan worden ingezien of kan worden opgevraagd, moet met het oog op de rechtszekerheid ontoereikend worden geacht.

Voorts moet naar het oordeel van de Afdeling vanuit een oogpunt van rechtszekerheid in de genoemde onderdelen van het bestemmingsplan bindend zijn vastgelegd welk rekenmodel en, voor zover van toepassing, welke versie daarvan, wordt gebruikt om te berekenen of aan de geluidnormering in de planregels wordt voldaan.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 11-03-2015

ECLI: ECLI:NL:RVS:2015:705

Zaaknummer: 201307761/1/R4

Wetsartikelen: 163 lid 1 Wgh, 164 Wgh en 3.1 lid 1 Wro

RECHTSPRAAK

Landerd/intrekking bouwvergunning

Intrekking bouwvergunning eerst fase. Toepasselijk recht. Invoeringswet Wabo.

Het overgangsrecht is niet van toepassing op de intrekking van de bouwvergunning eerste fase, die op 7 maart 2013 plaatsgevonden heeft. Deze intrekking valt niet onder de categorieën van gevallen als genoemd in artikel 1.3, eerste lid, onder a tot en met d, van de Invoeringswet Wabo, noch onder die genoemd in artikel 1.2, tweede lid, onder a tot en met c, van die wet, nu niet voor het tijdstip van inwerkingtreding van artikel 2.1 van de Wabo een ontwerpbesluit met betrekking tot de intrekking ter inzage was gelegd. Dit betekent dat op deze intrekking niet de Woningwet zoals deze gold tot 1 oktober 2010 van toepassing is, maar de Wabo. Deze wet biedt niet de mogelijkheid om de bouwvergunning eerste fase in te trekken indien niet binnen twaalf maanden na het onherroepelijk worden van die vergunning, een bouwvergunning tweede fase is aangevraagd.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 11-03-2015

ECLI: ECLI:NL:RVS:2015:746

Zaaknummer: 201405337/1/A1

Wetsartikelen: 2.1 Wabo, 2.5 lid 5 Wabo, 1.2 lid 1 Invoeringswet Wabo, 1.3 lid 1 onder a tot en met d Invoeringswet Wabo en 56a lid 1 Wonw

RECHTSPRAAK

Teylingen/omgevingsvergunning veranderen en vergroten van de woning

Toepassing Wabo en Bor. Splitsing bouwplan. Vergunningsvrije onderdelen in aanvraag vermeld. Gevolgen wijziging Bor voor besluit. Fictieve krijtstreep.

De rechtbank heeft niet onderkend dat de atelier/hobbyruimte in bouwkundig en functioneel opzicht is te onderscheiden van het overige deel van het bouwplan en het college dit vergunningvrije gedeelte van het bouwplan daarom terecht buiten de beoordeling van de aanvraag om omgevingsvergunning heeft gelaten.

Indien de aanvrager om omgevingsvergunning onderdelen van een bouwplan buiten de aanvraag wil laten, omdat deze volgens hem vergunningvrij kunnen worden gebouwd, kan hij dat primair doen door deze onderdelen niet in een aanvraag op te nemen. Indien de onderdelen niettemin in de aanvraag zijn opgenomen, dient uit een oogpunt van rechtszekerheid van derden en ter bepaling van wat het oorspronkelijk hoofdgebouw is, uit de aanvraag om omgevingsvergunning onmiskenbaar te blijken voor welke onderdelen van het bouwplan wel en waarvoor geen omgevingsvergunning wordt aangevraagd en wat de oppervlakte is van het bouwplan waarvoor vergunning wordt gevraagd. De enkele vermelding op de bouwtekening dat de met wolkjes omcirkelde onderdelen van het bouwplan omgevingsvergunningvrij zijn, is daarvoor niet afdoende.

Indien onderdelen van een bouwplan buiten de aanvraag om omgevingsvergunning zijn gelaten, dient uit een oogpunt van rechtszekerheid uit de omgevingsvergunning te blijken welke onderdelen het college niet bij de beoordeling van de aanvraag heeft betrokken en niet zijn vergund. Het college heeft in dit geval in de omgevingsvergunning ten onrechte volstaan met een globale omschrijving van het bouwplan.

Met deze wijziging van het Bor, die het college bij het nieuw te nemen besluit op bezwaar in acht dient te nemen, is kennelijk beoogd een wijziging aan te brengen in de wijze waarop een aanvraag om te bouwen door het college moet worden beoordeeld. Gelet op de vragen die de

wijziging van de tekst van het Bor en de daarop gegeven toelichting, in onderling verband bezien, oproepen, alsmede de vraag hoe een fictieve 'krijtstreep' zich verhoudt tot de toetsing aan de eisen van het Bouwbesluit en de welstandsvereisten, is niet zonder meer duidelijk welke de gevolgen moeten zijn van de wijziging van het Bor voor het nieuw te nemen besluit.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 04-03-2015

ECLI: ECLI:NL:RVS:2015:640

Zaaknummer: 201405599/1/A1

Wetsartikelen: 2.1 lid 1 onderdeel a of c Wabo, 2.10 aanhef en lid 1 Wabo, 2.12 lid 1 aanhef en onder a onderdeel 3° Wabo en 2 onderdeel 3 bijlage II Bor

RECHTSPRAAK

Roermond/planschade

Geen redelijke uitleg bij bepalen maximale mogelijkheden.

Casus

Niet in geschil is dat het bestemmingsplan ter hoogte van het perceel van appellant de realisering van een weg met een maximumsnelheid van 80 km per uur mogelijk maakt. Het college heeft, in navolging van de schadecommissie, onderzocht of realisering van deze maximumsnelheid op de Oosttangent met aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid kan worden uitgesloten. Het college heeft het memo van de Grontmij uit 2004 bij de beantwoording van die vraag mogen betrekken.

Volgens het advies van de schadecommissie volgt uit het memo van de Grontmij dat op de Oosttangent een maximumsnelheid van 80 km per uur niet mogelijk is, omdat de Oosttangent binnen relatief korte afstand drie krappe bochten heeft, waar als veilige snelheid een maximumsnelheid van 60 km per uur dient te gelden. Volgens het advies volgt uit het memo dat het niet reëel is om uit te gaan van deze snelheid voor die bochten en een maximumsnelheid van 80 km per uur voor een recht stuk weg van ongeveer 500 m tussen twee bochten, omdat dan veel verkeersborden langs de weg geplaatst moeten worden, waardoor een zogenaamd bordenwoud zou ontstaan. In het memo wordt volgens het advies een maximumsnelheid van 60 km per uur voor de gehele Oosttangent wel reëel geacht. In het advies is voorts gewezen op de uitspraak van de Afdeling van 11 april 2012 in zaak nr. 201107694/1/A2, ECLI:NL:RVS:2012:BW1605, waarin de Afdeling volgens de schadecommissie de maximale mogelijkheden van een bestemmingsplan heeft genuanceerd door uit te gaan van de redelijke uitleg van de voorschriften. Volgens de schadecommissie is het niet redelijk de verkeersbestemming voor de Oosttangent in het bestemmingsplan zo uit te leggen dat een combinatie van maximumsnelheden een redelijke invulling van deze bestemming is. De conclusie van de schadecommissie is dat met aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid vaststaat dat een snelheid van 80 km per uur op de Oosttangent niet aannemelijk is. Volgens de schadecommissie moet bij de planvergelijking en beoordeling van de schadeoorzaken worden uitgegaan van een maximumsnelheid van 60 km per uur op de gehele Oosttangent.

Rechtsvraag

Kan de maximale mogelijkheid met aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid worden uitgesloten aan de hand van een redelijke uitleg?

Uitspraak

Niet in geschil is dat het bestemmingsplan de aanleg van de Oosttangent als gebiedsontsluitingsweg met een maximumsnelheid van 80 km per uur planologisch mogelijk maakt. Het college heeft zich, onder verwijzing naar het memo van de Grontmij uit 2004, op het standpunt gesteld dat een dergelijke realisering van de Oosttangent met aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid kan worden uitgesloten. Appellant heeft echter met juistheid aangevoerd dat dit niet volgt uit het memo van de Grontmij. Daarin is een aantal mogelijkheden voor de maximumsnelheid op de Oosttangent vermeld, waaronder de mogelijkheid van een maximumsnelheid van 80 km per uur op de Oosttangent met een maximumsnelheid of adviessnelheid van 60 km per uur voor de bochten in die weg. Volgens het memo is een wisselend snelheidsregime op de Oosttangent onwenselijk. Daarin is echter niet vermeld dat een maximumsnelheid van 80 km per uur op het rechte weggedeelte van de Oosttangent ter hoogte van het perceel van appellant verkeersonveilig is. Dat de schadecommissie het instellen van een maximumsnelheid van 80 km per uur op de Oosttangent niet aannemelijk acht, betekent voorts niet dat de realisering van die planologische mogelijkheid met aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid kan worden uitgesloten.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 18-03-2015

ECLI: ECLI:NL:RVS:2015:807

Zaaknummer: 201300621/2/A2

Wetsartikelen: 49 WRO

RECHTSPRAAK

Lelystad/planschade

Beleid onvoldoende om realisatie ontsluiting met aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid uit te sluiten.

Casus

Appellant voert aan dat de rechtbank heeft miskend dat de realisatie van de ontsluitingsmogelijkheid van de galerij in het nieuwe bestemmingsplan met aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid kan worden uitgesloten. De daarvoor benodigde brugconstructie boven een winkelpui is in strijd met het beleid van de gemeente om arcades en luifels in het centrum te weren. Daarbij komt volgens appellant dat de desbetreffende winkeleigenaar niet akkoord zal gaan met een brugconstructie boven de winkelpui.

Rechtsvraag

Kan de ontsluitingsmogelijkheid van de galerij met aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid worden uitgesloten?

Uitspraak

Appellant heeft geen gronden aangevoerd die leiden tot het oordeel dat de StAB de nieuwe planologische situatie voor wat betreft de ontsluitingsmogelijkheid van de units onjuist heeft beoordeeld. Het beleid van de gemeente om arcades en luifels in het centrum te weren is onvoldoende voor de conclusie dat de realisatie van de ontsluitingsmogelijkheid in het nieuwe bestemmingsplan met aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid kan worden uitgesloten. Niet valt in te zien dat dit beleid, naar appellant stelt, betekent dat de planologisch mogelijke ontsluiting via een brugconstructie van het ene gebouw naar het andere gebouw nooit zal worden gerealiseerd. Zijn stelling dat een winkeleigenaar geen toestemming zal geven voor een brugverbinding boven de winkelpui, is evenmin voldoende voor die conclusie.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 18-03-2015

ECLI: ECLI:NL:RVS:2015:848

Zaaknummer: 201404887/1/A2

Wetsartikelen: 6.1 Wro

RECHTSPRAAK

Amsterdam/nadeelcompensatie Westrandweg

De voorzienbaarheid wordt niet weggenomen doordat voor de tussenliggende periode geen voorzienbaarheid is tegengeworpen.

Casus

Appellante betoogt dat de rechtbank heeft miskend dat de aanleg van de Westrandweg weliswaar voorzienbaar was op grond van de projectnota en het tracébesluit van 8 maart 1991, maar dat de voorzienbaarheid is gestuit door de brieven van eind 1998 en begin 1999 en dat de aanleg van de Westrandweg eerst op grond van de startnotitie voorzienbaar was. Nu ook de minister zich op het standpunt stelt dat in de periode van december 1998 tot 22 maart 2004 geen voorzienbaarheid kan worden tegengeworpen aan degenen die in die periode een woning kochten, moet ervan uit worden gegaan dat ook voor haar de aanleg van de Westrandweg niet langer voorzienbaar was.

Rechtsvraag

Appellante heeft in december 1997 het perceel met daarop een woning te Amsterdam gekocht. Kan haar voorzienbaarheid worden tegengeworpen?

Uitspraak

Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen, is voor het antwoord op de vraag of een planologische verandering buiten het eigen perceel voor een aanvrager voorzienbaar was, alleen de planologische situatie ten tijde van de koop van het eigen perceel van belang.

Anders dan appellante betoogt, wordt de voorzienbaarheid niet weggenomen doordat de minister aan omwonenden die tussen 1998 en 2004 hun woningen hebben gekocht geen voorzienbaarheid heeft tegengeworpen. Appellante heeft haar woning op een ander moment aangekocht en wordt geacht de ten tijde van de koop bestaande planologische mogelijkheden te hebben aanvaard.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 11-03-2015

ECLI: ECLI:NL:RVS:2015:768

Zaaknummer: 201406686/1/A2